

בעניין

1. _____ **עסכר ת.ז.** _____
2. _____ **חטיב ת.ז.** _____

שניהם מכפר חיזמה – נפת רמאללה

ע"י ב"כ עוה"ד חוה מטרס-עירון (מ.ר. 35174) ו/או יוסי וולפסון (מ.ר. 26174) ו/או גיל גן-מור (מ.ר. 37962) ו/או סיגי בן-ארי (מ.ר. 37566) ו/או ענת קדרון (מ.ר. 37665)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים 97200
טל: 02-6283555 פקס: 02-6276317

התובעים

- נ ג ד -

מדינת ישראל – משטרת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
רחוב עוזי חסון 4, ירושלים 94152
טל: 02-6208177 פקס: 02-6222385

הנתבעת

מהות התביעה: נזיקית, כספית

סכום התביעה: **347,020 ש"ח**

כתב תביעה

א. מהות התביעה

1. עניינו של האירוע נשוא התביעה בתקיפת שני רועי צאן מהכפר השכן חיזמה, בידי אנשים רבים, שהגיעו משכונת נוה-יעקב. באיומים הבריחו את הרועים ואת העדר שדדו. שוטרי מג"ב רואים. המשטרה הכחולה מוזעקת ולא מגיעה. האמונים על שלומו של הציבור, לרבות הפלסטיני, אינם עושים דבר למניעת הפשע בעת התרחשותו.
 2. עניינה של התביעה באזלת יד רבתי של משטרת ישראל, העולה כדי אי מניעת פשע המתרחש מול עיניה ממש; בסירוב למלא פעולות שיטור ראשוניות בהן היא חבה כלפי הנפגעים, שקראו לעזרתה בעודם מותקפים, ובהפקרתם לגורלם.
 3. ועניינה של התביעה בזלזול ובהתנערות של המשטרה מחובות בסיסיות בהן היא חבה כלפי קורבן עבירה על פי דין: מן החובה לקבל תלונה מכל אדם בכל תחנת משטרה ובמחדל של אי חקירת שוד של 57 ראשי צאן, חרף קצות חוט מגוונים, שהקורבנות חוזרים ומניחים בחיקה.
- חוסר הסבירות בסירוב לקבל את התלונה, בתחנת המשטרה בנוה-יעקב, ללא כל סיבה עניינית ומוצדקת, והפניית הקורבן לתחנת משטרה מרוחקת, מתעצם נוכח העובדה,

- שמלכתחילה, נתון אירוע זה לסמכותה וכל הקפנדרייה היא לצורך גביית תלונה ותו לא. כאשר האירוע טרי, החשודים והראיות בהישג ידה והמשטרה מסרבת לעשות לאיסוף ראיות ראשוני, במו ידיה, וביודעין, היא מחבלת בחקירה יעילה.
4. בכל אלה עוולה משטרת ישראל (להלן: **הנתבעת**) כלפי בעלי העדר (להלן: **התובעים**) וגרמה להם נזקים כבדים.
5. בכל אלה, גם פגעה הנתבעת בהגנה על הביטחון והסדר הציבורי, באינטרס הציבור שההפקרות לא תשרור במקומותיו ובאמונו במשטרת ישראל.
6. האירוע המתואר בכתב תביעה זה הינו חלק משרשרת אירועים רבים ושונים בהם מחדלי המשטרה ואוזלת ידה במילוי תפקידיה מותירים את התושבים הפלסטינים, כגון התובעים, חשופים למצב של חוסר ביטחון מתמיד לגופם ולרכושם.
7. זילות חייהם ורכושם של התושבים הפלסטינים, החיים בקרבנו מאז 1967, והפקרתם בידי שכניהם היהודים, העושים בהם ככל העולה על רוחם, בעוד משטרת ישראל נוכחת נפקדת, מצב דברים זה, המהווה הפרה של המשפט הישראלי ושל המשפט ההומניטארי ושל משפט זכויות האדם כאחד, אין לו מקום בחברה מתוקנת.
- בית המשפט הנכבד מתבקש ליתן פסק דין אשר ייתן ביטוי לפיצוי שעל הנתבעת לפצות את התובעים בגין נזקייהם, ההולם את ערכיה של מדינת ישראל והחברה בישראל; ובנדון הולם אף פיצוי עונשי בגין התנהלותה של הנתבעת בכל אחד ואחד מהשלבים בהם הייתה מוטלת עליה החובה לפעול ובהם חדלה מחובתה, כעולה מכתב התביעה.

ב. הצדדים

תובע 1: תושב הכפר חיזמא, נפת רמאללה, יליד 1958, בעלים של עדר צאן, המוציא את פרנסתו ממכירת החלב והוולדות. תובע 1 הוא הבעלים של 37 ראשי צאן שנשדדו, כמפורט בתביעה זו.

תובע 2: תושב הכפר חיזמא, נפת רמאללה, יליד 1935, בעלים של עדר צאן, המוציא את פרנסתו ממכירת החלב והוולדות. תובע 2 הוא הבעלים של 20 ראשי צאן שנשדדו, כמפורט בתביעה זו.

8. **הנתבעת**, מדינת ישראל, (להלן: **הנתבעת**) הינה והייתה בכל הזמנים הרלבנטיים לתביעה זו המעבידה ו/או המעסיקה ו/או האחראית על שוטרי משטרת ישראל – מג"ב והמשטרה הכחולה – לרבות על רשויות החקירה, שפעלו בעיר ירושלים ובמקומות נוספים, כמפורט בגוף התביעה.

ג. האירועים

בשדה המרעה ובמחסום

9. ביום 11.10.03, שבת שחל בה חג סוכות, רעו התובעים את עדרי הצאן שבבעלותם – עיזים וכבשים - באזור המרעה בוואדי, למרגלות הבתים הקיצוניים של שכונת נוה-יעקב (להלן: השכונה) בכוון דרום מזרח (במבט מתוך השכונה).

מצ"ב מפת האזור מסומנת **נספח א**.

- תמונות של אזור המרעה במבט ממזרח למערב מסומנות **נספח ב**.
10. בסמוך לשעה 16:00, הגיעו מהשכונה לאזור המרעה המון אדם (להלן: **התוקפים**), יידו אבנים לעבר התובעים והקיפו אותם בצעקות ובאיומים. מפחד ההמון המתקיף נסו התובעים על נפשם, מבלי שיהא לאל ידם להוליך עמם את העדר ושני חמורים.
11. התובע 2 ברח ומצא מסתור ממנו צפה אל העדר. הוא ראה את התוקפים מקבצים את העדר ומוליכם אותו בדרך אל השכונה.
12. התובע 1 מיהר למחסום חיזמא הסמוך (להלן: **המחסום**) להזעיק עזרה ושב, יחד עם כוח של משמר הגבול (להלן: **מג"ב**) בגיף מספר 22281. חרף העובדה שמג"ב ראו את התוקפים מוליכים את העדר, ולמרות הפצרות התובעים שמג"ב יקראו לתוקפים ברמקול, כדי שירפו מהעדר, סרבו הללו לתחנוני התובעים, בטענה שאינם יכולים להתערב. דבר לא עשו למנוע את השוד.
13. התובע 1 חזר למחסום ושם ביקש את עזרת המפקד. זה נעתר וכעבור זמן מסר לתובע 1, כי התקשר לתחנת המשטרה בנוה-יעקב (תחנת שפט) וכי שוטרים מתחנה זו אמורים להגיע. התובע 1 המתין, הזמן עבר, שוטרים לא הגיעו.

חיפוש

14. בסמוך לשעה 22:00, על פי עצת מפקד המחסום, הגיעו התובע 1 וקרוב משפחתו, _____ איבראהים, (להלן: _____) לתחנת המשטרה בנוה-יעקב (להלן: **התחנה/המשטרה**). משיחות ששמע בתחנה הבין התובע 1, כי פרטי מידע על שוד העדר כבר ידועים לשוטרי התחנה, כמו למשל מספרו של רכב פורד טרנזיט, עליו הועמסו צאן מהעדר. מספר הרכב לא נמסר לתובע.
15. בעצת המשטרה הזעיק התובע 1 אנשים מהכפר, ואת התובע 2, לבוא ולסייע בחיפוש העדר (להלן: **המחפשים מהכפר**), בעוד השלושה, התובע 1, _____, ברכבו של _____ ושוטר בניידת משטרה, יצאו לחפש את העדר ברחבי השכונה (להלן: **החיפוש המשטרתי**).
16. במהלך החיפוש המשטרתי ראו המחפשים תושבים מהשכונה. התובע 1 הצביע בפני השוטר על אלה מביניהם שהיו שותפים לאירוע בשדה המרעה.
- יצוין, כי בעת החיפוש התנהל השוטר לצד המחפשים כ"מלווה": הוא לא פנה לאיש מיוזמתו, ולא נקט בצעד כלשהו כדי לאסוף מידע שיש בו כדי לסייע במציאת העדר ובאיתור המבצעים.
17. החיפוש המשטרתי לא העלה דבר של ממש וגם הצאן והחמורים לא נמצאו.
18. בינתיים הגיעו האנשים מהכפר. חלקם חיפשו בשכונה וחלקם, וביניהם התובע 2, חיפשו בוואדי באזור שדה המרעה וממנו הגיעו אל השכונה. לאחר זמן, בסמוך לחצות, בקצה השכונה, בחלקת שדה מוסתרת וחשוכה, מאחורי בניין בית כנסת ו"מוסדות כתר לדוד", מצאו חלק מהעדר והוליכו את שארית הפליטה אל הכפר.
- מצ"ב תמונות מהמקום בו נמצא העדר מסומנות **נספח ג**.

19. חמישים ושבעה ראשי צאן – שלושים ושבעה של התובע 1, ביניהם 15 כבשים ו-22 עיזים, ועשרים ראשי צאן של התובע 2, ביניהם 18 כבשים ו-2 עיזים, נשדדו.

ד. אירועים נוספים והגשת תלונות

20. תובע 1 חזר לתחנת המשטרה בנוה-יעקב להגיש תלונה. מישהו שם, שזהותו אינה ידועה לתובע 1, מנע זאת ממנו, בנימוק שתושבי הגדה מוסרים תלונות רק במת"ק בנימין. הפצרות התובע 1 ומחאותיו לא הועילו, השוטרים עמדו בסירובם ולא גבו את תלונתו.

21. יצוין, שהתובע 2, אדם זקן, הסמיך את התובע 1 לטפל בשמו בגניבת הצאן שבבעלותו, בפני הרשויות השונות.

22. באותו לילה, בסמוך לשעה 24:00, הגיע התובע 1 למת"ק בנימין. "החלון" במת"ק היה סגור. גם למחרת ובימים הבאים, ימי חול המועד סוכות, היה "החלון" סגור.

יובהר, ש"החלון" הוא נקודת קבלת הקהל בכל מת"ק. "החלון" מופעל על פי הוראות הפיקוד הצבאי באמצעות צוים, שדרך הוצאתם אינה ידועה לתובע. ממצאות החיים יודעים הנזקקים לו, ש"החלון" נסגר תדיר בימי חג ומועד יהודיים, כמו גם מסיבות כאלה ואחרות.

בלית ברירה הגיש התובע כעבור זמן תלונה בפני המת"ק הפלסטיני.

23. ביום 30.10.03 נודע לתובע 1, שבסמוך לגשר ג'בע באזור המוליך לישוב אדם, נראה יהודי משליך פגרי צאן מרכב.

למחרת הלך התובע 1 למקום, ראה ערימה של כ-10 פגרים, אותה זיהה כצאנו שלו.

24. ביום 2.11.03 מסר התובע 1 תלונה בתחנת המשטרה במת"ק בנימין בפני החוקר חאלד סרחאן (להלן: **החוקר**). התלונה התייחסה לכל האירועים - החל באירוע שדה המרעה ועד למציאת הפגרים – וכוללת פרטי זיהוי רבים וראשיתן של ראיות. כמו כן שטח את מסכת תלאתיו בעניין מסירת תלונה במשטרה.

תשומת הלב מופנית לנוסח התלונה שנרשם מפי התובע 1. ניכרת בנוסח הפאסיביות של החוקר, שכמעט אינו מתערב בשאלות, לא כדי לגבות פרטים נוספים, ואף לא כדי להבהיר מה מהמתואר הוא עדות ראייה ומה מידע שהגיע מאנשים אחרים שהיו מעורבים באירוע, מי העדים לכל פרט בהתרחשויות וכיוצא באלו.

מצ"ב העתק ההודעה מיום 2.11.03 מסומן **נספח ד** ואישור בדבר הגשת תלונה **מסומן ד1**.

25. התובע 1 ביקש מהחוקר להתלוות אליו אל המקום בו הושלכו פגרי הצאן. זה לא נענה לבקשתו ולא שלח עמו שוטר, או כל גורם אחר, לשם בדיקת הממצאים בשטח.

26. ביום 13.11.03 התקשר אל התובע אדם שהציג עצמו כשוטר מתחנת המשטרה במעלה אדומים, הזדהה בשם אברהם ומסר כי הצאן הגנובות נמצאות אצלו וכי על התובע לשלם 200 ₪ עבור כל ראש צאן כדי לקבלן, שאם לא כן, יוחרמו. (להלן: **העיסקה**) בנוסף מסר אותו אברהם מספר טלפון נייד, _____, באמצעותו חזר התובע 1 ודיבר עם אברהם ועם אדם מטעמו הדובר ערבית. התובע 1 חשד שמדובר במעשה הונאה.

27. ביום 16.11.03 הגיע התובע 1 למת"ק בנימין ומסר תלונה נוספת בעניין העיסקה.

מצ"ב העתק הודעת התובע מיום 16.11.03 מסומן **נספח ה**.

בנוכחות התובע 1, דיבר החוקר הן עם אותו אברהם והן עם משטרת מעלה אדומים. בשיחה הטלפונית עם משטרת מעלה אדומים התברר ששוטר בשם אברהם אינו מוכר שם. (יצוין, כי פרטים אלה לא נרשמו בטופס התלונה).

החוקר יעץ לתובע 1 להימנע מבעיות ולא להגיע למעלה אדומים, וכך עשה.

ה. טיפול המשטרה

28. ביום 1.3.04 מסרה הרשמת בנקודת המשטרה במת"ק בנימין, לעובדת המוקד להגנת הפרט, כי התיק אינו תיק של תחנת בנימין, אלא של תחנת נוה-יעקב (שפט) ומספרו: פ.א. 46360/03.

29. ביום 2.3.04 מסרה הרשמת של תחנת נוה-יעקב (שפט), כי התיק נגזז ביום 25.11.03 ונמצא בתחנת המשטרה במגרש הרוסים.

לפיכך, נשלחה לתחנת מגרש הרוסים בקשה לקבלת הנימוקים לסגירת התיק ולצילום חומר החקירה.

מצ"ב העתק הבקשה מיום 2.3.04 מסומן **נספח ו**.

30. ביום 27.3.05 הותרו לצילום מתיק החקירה רק שתי ההודעות של התובע 1, מיום 2.11.03 ומיום 16.11.03. (להלן: נספחים ד' ו-ה' בהתאמה).

לפיכך, נשלחה ביום 7.4.05 בקשה נוספת לקבל את חומר החקירה במלואו.

מצ"ב העתק הבקשה מיום 7.4.05 מסומן **נספח ז**.

31. עד למועד הגשת התביעה לא נמסרו הנימוקים לגניזת תיק התלונה ו/או תיק החקירה ולסגירתם, בין לתובעים ובין לבאי כוחם.

ו. החקירה

32. אלה הן פעולות החקירה שביצעה המשטרה:

"... 2. בחומר החקירה ישנה תלונה עדות ושני מזכרים. 3. לא ניתן לצלם המזכרים."

הנתבעת מודה, כי זנחה את התלונות ולא עשתה כל פעולת חקירה בגין מכלול האירועים הפליליים, כמפורט לעיל.

מצ"ב העתק ההודעה מיום 14.4.05 ומסומן **נספח ח**.

הגשת התביעה

33. התובע מגיש את התביעה ושומר לעצמו את הזכות לתקן את כתב התביעה, ככל שהדבר יתבקש, היה ויתגלה חומר חקירה, שהיה מצוי בידי הגורמים המוסמכים ולא נמסר לידי עובר להגשת התביעה.

ז. הטיעון המשפטי

אחריות השוטרים

רשלנות

34. התנהלות שוטרי מג"ב, שוטרי תחנת נוה-יעקב ומת"ק בנימין (להלן: **השוטרים**) מהווה עוולת רשלנות כלפי התובעים כמובנו של מושג זה בסעיף 35 לפקודה, המתבטאת במעשים ו/או המחדלים הבאים:

א. השוטרים, שלוחיה של הנתבעת, חבים חובת זהירות מושגית כלפי התובעים, בהיותם אחראים על שלומה וביטחונה של האוכלוסייה האזרחית בשטח הכבוש בידי הנתבעת ובכלל זה התובעים; ובנסיבות כמתואר בכתב התביעה, חבים כלפי התובעים בחובת זהירות קונקרטיית;

ב. התנהלות שוטרי מג"ב באירוע שדה המרעה אינה מתיישבת עם מעשה, או מחדל, שהיה עושה שוטר סביר. בנסיבות האירוע, יכולים היו וחייבים היו מג"ב למנוע מן התוקפים להמשיך ולהוליך את העדר, ולאפשר לתובעים להגיע אל העדר ולהשיבו לרשותם; זאת אף ביקשו מהם התובעים לעשות. אלא שהם סירבו להושיט עזרה לתובעים, בין בהזעקת כוח נוסף, אם לכך נזקקו, ובין בכל מעשה אחר, באמצעותו יכולים היו למנוע בעד התוקפים מלבצע פשע להתרחשותו הם עדים, ולא להפקיר את התובעים ואת העדר לגורלם;

ג. שוטרי משטרת נוה-יעקב לא נענו לקריאה להגיע לזירה בה מתבצע פשע. זאת מתחנת משטרה הממוקמת בשכונה ובשטחה מתרחש האירוע. השוטרים היו במרחק של דקות נסיעה מזירת הפשע (ואשר להשלמתו נזקקו התוקפים לזמן) אותו ניתן היה למנוע בעצם ההגעה המזורזת לזירה, ולא להפקיר את התובעים ואת העדר לגורלם;

ד. את החיפושים בשכונה הפקידה המשטרה בידי התובעים ואנשי הכפר, כאשר שוטר אחד מתלווה לאחת הקבוצות. זה אינו פועל כפי שמצווה שוטר סביר לפעול על פי פקודות המטה הארצי, לשם גילוי העדר השדוד וזיהוי המבצעים. זאת, חרף המידע הממשי שבידו, או שמצופה היה שיהיה בידו;

ה. השוטרים בתחנת נוה-יעקב סירבו לקבל תלונה מקורבן עבירה ושילחו אותו מעל פניהם, ללא כל סיבה עניינית ומוצדקת ומשיקולים זרים ובניגוד לפקודת המטה הארצי:

סירוב לקבל תלונה מקורבן עבירה בתחנת משטרה שבשטחה אירע הפשע וב"תיק שלה" (כפי שעולה מהמידע שמסרו הרשמות בשתי תחנות המשטרה המעורבות, כאמור בסעיפים 28-29) בעוד האירוע טרי, והפניית הקורבן, התובע 1, לתחנת משטרה מרוחקת, כאשר ידוע לשוטרים, או שהיה עליהם לדעת, כי "החלוף" עלול להיות סגור בפניו במשך כל ימי חול המועד לפחות, עולה כדי רשלנות רבתי כלפי התובע.

בנוסף סיכלו בכך השוטרים את האפשרות לנהל חקירה יעילה.

1. השוטרים לא פעלו לבירור ו/או פיתוח ו/או ניצול המידע שהיה בידם עוד בליל האירוע, לא אספו ראיות טריות מהשטח, ולא ניסו לטפל בפשע בצורה הולמת וסבירה, במטרה להחזיר את כל הצאן לבעליהם מהר ככל האפשר, למנוע את בזיזתם בידי אחרים ולעצור חשודים בביצוע כל המעשים המתוארים בגוף התביעה, שהיו בהישג ידם;
2. במחדלים אלה, הפקירו השוטרים את העדר ואת בעליו, בזמן בו התרחשו האירועים ובסמיכות קרובה אליהם.

אי חקירה

- א. המשטרה התרשלה בגניזת תיק התלונה מבלי שביצעה ולו פעולת חקירה אחת;
- ב. רשויות החקירה לא נקטו בכל פעולת חקירה שהיא, כפי שמצופה מחוקרים סבירים לעשות בנסיבות דנן, חרף קצות חוט רבים ושונים שהתובע 1 מניח בידיהם פעם אחר פעם;
- ג. מחדלי החוקרים כמפורט לעיל הובילו לאובדן והחמצה של קווים מובילים וחיוניים לשם גילוי מבצעי השוד, הבוזזים וכל מי שנהנו מפירות מעשיהם הנפשעים. כתוצאה מכך הותירו את הפשעים בלתי מפוענחים, את מבצעייהם פטורים מלשאת בתוצאות מעשיהם ואת התובעים לשאת במלוא נזקיהם;
- ד. מחדלי החקירה כמפורט לעיל גרמו לאבדן 57 ראשי צאן על הנזקים הנלווים להם;
- ה. לחלופין, טוענים התובעים, כי היעדר כל מסמך או תיעוד המצביע על ביצוע חקירה מהווה רשלנות רבתי.
35. הנזקים שנגרמו לתובעים נובעים באופן ישיר ממחדליה הרשלניים של המשטרה, בכל תחנות המשטרה – נוה-יעקב ומת"ק בנימין - ולרבות החוקרים מכל יחידה משטרתית אחרת, ויחסה המזלזל כלפיהם.

הפרת חובה חקוקה:

36. מעשי השוטרים מהווים עוולת הפרת חובה חקוקה, כמשמעות מושג זה בסעיף 63 לפקודת הנזיקין ואשר נועדו להגן על סוג האנשים עמם נמנים התובעים. בין היתר, הפרו השוטרים את החובות החקוקות שלהלן וגרמו בהפרתן לנזקי התובעים:
- א. חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, התשנ"ב-1992: סעיף 3, הקובע כי אין פוגעים בקניינו של אדם; סעיפים 2, 4, הקובעים, כי אין פוגעים בגופו או בכבודו של אדם וכי לכל אדם זכות מוקנית להגנה על גופו, חירותו וכבודו וסעיף 11, המחייב את רשויות השלטון לכבד את הזכויות הקבועות בחוק;
- ב. סעיף 262 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), בדבר אי מניעת פשע בדרך של אי נקיטת כל האמצעים הסבירים למנוע עשייתו, או השלמתו;
- ג. סעיף 1280(1) לחוק העונשין, המחייב כל עובד ציבור, לרבות את שלוחי הנתבעת, שלא לעשות מעשה שרירותי הפוגע לרעה בזכות הפרט, תוך שימוש לרעה בכוח הסמכות;

- ד. סעיף 3 לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: **פקודת המשטרה**), בדבר חובתו של כל שוטר לקיים את הסדר הציבורי ולשמור על בטחון הנפש ;
- ה. סעיפים 5 (3) ו-5(5) לפקודת המשטרה הקובעים כי מתפקידו של שוטר ליתן דעתו על עבירות הנעברות בדרך, בכביש, ברחוב, במעבר או במקום ציבוריים ולעצור כל אדם שיש לו יסוד סביר לחשוד בו כי הוא מחזיק רכוש גנוב ולחפש בכליו ובגופו של אדם כאמור ;
- ו. פיסקה 7 לתוספת השנייה לפקודת המשטרה, הקובעת עבירת משמעת בגין אי נקיטת אמצעים סבירים למניעת עבירה, שידוע לשוטר כי עומדים לבצעה, לגילוי עבירה או להבאת חשוד בביצוע עבירה לדין ;
- ז. סעיף 2.א. בפרק 14.01.01 לפקודות המטה הארצי, בדבר החובה המוטלת על כל איש משטרה לקבל תלונה על ביצוע עבירה, וסעיף 3.ב.2 בדבר סמכות איש משטרה להחליט, לאחר שקיבל את התלונה, אם להפנות את מגיש התלונה ליחידת המשטרה, שבשטחה אירע המקרה. (ההדגשה הוספה. חמ"ע) ;
- ח. סעיף 1.ד.3 בעניין תלונה שאינה מסוג העבירות הקלות, המורה לסייר לדווח, ללא דיחוי למוקד, והחובה על המוקד להעביר את הטיפול באירוע ליחידת החקירות, וסעיף 3.ד.2 המטיל חובה על סייר לנקוט בכל הפעולות הראשוניות הדרושות כדי למנוע את המשך ביצוע העבירה, את בריחת החשוד ולשמור על זירת העבירה והראיות ;
- ט. ולחלופין, סעיף 2.ג.3 בפרק 14.01.01 לפקודות המטה הארצי, בדבר החובות המוטלות על סייר שנשלח לטפל באירוע בעקבות תלונה מסוג העבירות הקלות, לפעול להפסקת ביצוע העבירה ולהזהרת החשוד ;
- י. סעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, הקובע את חובתה של המשטרה לפתוח בחקירה אם נודע לה על ביצוע עבירה, אם על פי תלונה ואם בכל דרך אחרת ;
- יא. סעיף 3.ב.2 בפרק 14.01.01 לפקודות המטה הארצי, בדבר החובה על יחידת משטרה בה התקבלה התלונה, לנקוט את כל הפעולות הראשוניות הדרושות להבטחת יעילות החקירה ;
- יב. גניזת תיק התלונה בניגוד להוראות סעיף 2.ז.3 א-ד בפרק 14.01.01 לפקודות המטה הארצי, בדבר גניזת תיקים וסגירתם והחובה להודיע למתלונן על סגירת התיק, ובניגוד לסעיף 5 בדבר עילות גניזה וסגירה של תיק חקירה.

אחריות הנתבעת

37. הנתבעת אחראית באחריות **שילוחית** כלפי התובעים בגין העוולות כמפורט בגוף התביעה ואשר בוצעו על ידי שוטרים בכל תחנות המשטרה הרלבנטיות לאירועים נשוא תביעה זו, אותם היא מעסיקה ו/או שתחת פיקוחה ו/או השגחתה ו/או פיקודה.

38. הנתבעת, שלא מנעה את שוד העדר, אחראית באחריות ישירה לנזקים שנגרמו לתובעים בכך, עקב רשלנות ו/או חוסר זהירות ו/או הפרת חובה חקוקה מצידה, המתבטאים בין היתר במעשים ו/או במחדלים הבאים אשר עשתה הנתבעת או חדלה מלעשות:

א. לא פיקחה ו/או לא פיקחה כראוי על מעשיהם ו/או מחדליהם של שלוחיה שפעלו מטעמה;

ב. לא דאגה להדריך ו/או להגדיר לשלוחיה את דבר חובתם בשמירה על זכויות האוכלוסייה האזרחית בשטח הכבוש, לרבות שמירה על חיי התושבים, שלמות גופם, כבודם וקניינם, ואיסור הפגיעה בזכויותיהם כאמור; ו/או לא וידאה כי אנשים המסורים להדרכתה, ידעו או ישמרו עליהן;

ג. לא עשתה את כל שביכולתה ו/או כל שהיה עליה לעשות ו/או כל שנכון ו/או דרוש היה לעשות כדי למנוע את האירועים מסוג אלה המתוארים בכתב התביעה ו/או פעלה בקלות ראש ובחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על האנשים המסורים לאחריותה;

ד. במחדליה נתנה יד לביצוע מעשה פשע;

ה. לא פעלה כפי שרשות אחראית, זהירה ונבונה הייתה פועלת בנסיבות העניין כדי למנוע את האירוע ונזקיו; לא פעלה כדי להשיב את כל ראשי הצאן, אשר בשקידה ראויה ניתן היה לאתרם במלואם ולמצער לצמצם את מספר הצאן האבודות;

ו. לא הנהיגה מנגנוני דיווח ובקרה ביחס לניהול אירועים בשטח ו/או ביחס למעקב אחר תלונה ו/או להעברת תלונה מתחנת משטרה אחת למשניה באופן שימנע היעדר כל טיפול בתלונה, כעולה מכתב התביעה;

ז. לא עשתה, או לא עשתה די, לשם בירור תלונתם של התובעים בזמן; לא ניהלה חקירה סבירה ו/או נאותה כפי שרשות אחראית, זהירה ונבונה הייתה פועלת כדי להעמיד את אנשי השכונה האחראים לדין ולמגר את התופעות המפורטות בכתב תביעה זה;

ח. לא הנהיגה מנגנוני תיעוד, דיווח ובקרה ביחס לניהול חקירה עניינית וסבירה באופן שאיפשר את זניחתה של החקירה, כעולה מכתב התביעה;

ט. התעלמה מתלונות קודמות על גניבת צאן מן האוכלוסייה הפלסטינית ולא הפיקה את הלקחים המתבקשים ולא נקטה בצעדים נמרצים למניעת הישנותם;

י. הפרה כלפי התובע חובות חקוקות, לרבות אלה המפורטות בכתב תביעה זה, אשר נועדו להגן על בני אדם מסוגו של התובע ועל קניינו;

יא. צפתה ו/או הייתה צריכה לצפות, שמחדליה יביאו לנזקיהם של התובעים;

יב. לא נהגה כפי שגורם סביר היה נוהג בנסיבות העניין, וסטתה מכל סטנדרט התנהגות חוקי או סביר ביחסה לתובעים.

39. רשלנותה של הנתבעת, העולה מכתב התביעה, מבטאת זלזול בתובעים כבני אדם וכתושבי השטח הזכאים להגנה שווה של החוק. זאת אף במחיר הפקרת שלומו של הציבור כולו בעיר

ירושלים ובסביבתה, בידי חברות פורעים יהודיות הנהנות מיד חופשית לפרוע בשכניהם הפלסטינים.

כאשר כל אלה מבוצעים בידי הנתבעת, משטרת ישראל, המחזיקה במונופול לאכיפת החוק על כל היבטיו, מתבקש בית המשפט הנכבד לומר את דברו ולעשות למיגורה של ההפקרות, שפשתה בשורות הנתבעת.

ח. הנזקים

נזק ראייתי

40. בנוסף לאחריות הנתבעת לנזקי התובעים בשל אי מניעת השוד ואי התערבות במהלכו, אחראית הנתבעת גם לנזק נוסף, ראייתי, שאותו גרמה לתובעים.

41. במחדליה הרשלניים ו/או הפרת החובות החקוקות בידי הנתבעת, לא עשתה לגילוי מבצעי הפשע וחיבלה באופן אנוש באפשרות למצוא את כל הצאן השדודות. כל אלה היה לאל ידה של הנתבעת למנוע לו פעלה בשקידה ראויה. כתוצאה מכך נותרו התובעים ללא יכולת להיפרע על נזקיהם מידי תוקפיהם ומידי אלה שנהנו מפרי עוולתם. בכך גרמה הנתבעת לתובעים נזק ראייתי, העולה כדי מלוא הנזקים שנגרמו לתובעים כתוצאה ישירה ועקיפה משדידת הצאן. הנזק הראייתי שגרמה הנתבעת, מעביר את נטל השכנוע על כתפיה להוכיח כי מחדליה אינם מהווים רשלנות וכי לא הפרה את החובות החקוקות כמפורט לעיל.

42. מחדליה הרשלניים של הנתבעת באי מניעת הפשע ובאי חקירתו מכל וכל, ו/או הפרת החובות החקוקות המפורטות לעיל, גרמו לנזקי התובעים כמפורט להלן, וכי הנזקים הם מסוג הנזקים שהיה על הנתבעת חובה לצפותן ואשר יכולה הייתה לצפותם בנסיבות האירועים, כמפורט בכתב התביעה.

נזק ממוני ובלתי ממוני

43. לתובעים נגרמו נזקים ממוניים כמפורט להלן:

₪ 215,600

תובע 1 - סה"כ נזק ממוני

41,900

א. סה"כ 37 ראשי צאן שדודים על-פי החלוקה הבאה:

1. עיזים - 20	₪ 1,260	₪ לראש	₪ 25,200
2. תיישים - 2	₪ 2,000		₪ 4,000
3. כבשות - 14	₪ 800		₪ 11,200
4. כבש (זכר) - 1	₪ 1,500		₪ 1,500

ב. מוצרי העדר

ולדות:

49,000

סה"כ 49 גדיים וטלאים X 500 ₪ לראש X 2 שנים

עיזים: סה"כ 35 גדיים בשנה

עיזים - 15 לפי 2 מחזורי המלטה בשנה = 30 גדיים

עיזים - 5 לפי מחזור המלטה אחד בשנה = 5 גדיים

כבשים: סה"כ 14 טלאים בשנה

14 כבשות - 14 לפי מחזור המלטה אחד בשנה = 14 טלאים

(4,900)

בהפחתת 10% בגין אי התעברות ותמותת ולדות

תנובת חלב:

129,600 (108 ליטר X 120 ימי תנובה בשנה X 5 ₪ לליטר) X 2 שנים
עיזים: לפי 20 ראש X 4 ליטר = 80 ליטר ביום
כבשים: לפי 14 ראש X 2 ליטר = 28 ליטר ביום

ג. בנוסף מתבקש בית המשפט הנכבד, לחייב את הנתבעת בגין הפסד רווח ופירות (המלטות וחלב) על בסיס החישוב לעיל, עד לתשלום המלא של התביעה סך של 86,850 ₪ לכל שנה

תובע 2 - סה"כ נזק ממוני 91,420 ₪

17,620 א. סה"כ 20 ראשי צאן שדודים על-פי החלוקה הבאה:

1. עיזים - 2	1,260 ₪ לראש	2,520 ₪
2. כבשות - 17	800 ₪	13,600 ₪
3. כבש (זכר) - 1	1,500 ₪	1,500 ₪

ב. מוצרי העדר

ולדות:

26,000 סה"כ 26 גדיים וטלאים X 500 ₪ לראש X 2 שנים
עיזים: סה"כ 4 גדיים לשנה
עיזים - 2 לפי 2 מחזורי המלטה בשנה = 4 גדיים
כבשים: סה"כ 22 טלאים בשנה
כבשות - 12 לפי מחזור המלטה = 1 טלאים
כבשות - 5 לפי 2 מחזורי המלטה בשנה = 10 טלאים

(2,600) בהפחתת 10% בגין אי התעברות ותמות וולדות

תנובת חלב:

50,400 (42 ליטר X 120 ימי תנובה בשנה X 5 ₪ לליטר) X 2 שנים
עיזים: לפי 2 X 4 ליטר = 8 ליטר ליום
כבשים: לפי 17 X 2 ליטר = 34 ליטר ליום

ג. בנוסף מתבקש בית המשפט הנכבד, לחייב את הנתבעת בגין הפסד רווח ופירות (המלטות וחלב) על בסיס החישוב לעיל, עד לתשלום המלא של התביעה סך של 36,900 ₪ לכל שנה

44. הנתבעת - שוטרי מג"ב והמשטרה הכחולה - נהגו בתובעים זלזול והשפלה. באדנות מנעו מהם את העזרה שהם חבים להם, שילחו אותם מעל פניהם והותירו את התובעים, שוב ושוב, חסרי אונים. גורמי אכיפת החוק, להם המונופול הבלעדי להפעיל כוח ולעשות לאכיפת החוק, התנערו מחובתם נוכח פני התובעים ומנעו מהם את ההגנה השווה של החוק.

בית המשפט הנכבד מתבקש לפסוק לתובעים פיצויים בגין ראש נזק זה של פגיעה בכבוד ובשוויון, פיצויים מוגברים ועונשיים. לצרכי אגרה שמים התובעים את סכום הפיצוי בראש נזק זה בסך 20,000 לכל אחד מהם.

45. הסך הכולל של הנזקים להם טוענים התובעים הוא 347,020 ₪

46. בנוסף, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעת בהפרשי הצמדה וריבית כדין מיום הגשת התביעה ועד לתשלום המלא והסופי בפועל.

ט. כללי:

47. לבית המשפט הנכבד הסמכות העניינית והמקומית לדון בתביעה.
48. לאור האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד להזמין את הנתבעת, לשום את כלל נזקיהם של התובעים ולחייב את הנתבעת לשלם לה פיצוי ראוי והולם עבור נזקיה, בצירוף הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד, הכל בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כדין.

ירושלים, היום 2.10.2005

חנה מטרס-עירון, עו"ד
המוקד להגנת הפרט
ב"כ התובעים

(ת.ש. 30789)